

Bykroen i Vejen har været 50 aar i samme slægts eje

***Tidligere postkører og stationsforstander
skabte den dekorative gæstgivergaard i Vejen.
Datteren fører den videre.***

J. P. Petersen med en af sine hunde uden for gæstgivergaarden.

Vejen Gæstgivergaard er en gammel, hvid bygning med kulørte markiser og facaden pyntet med alle nationers flag. Den kaldes ogsaa Bykroen eller "The Old Road Inn" – den gamle landevejskro. Bykroen er nu det mest anvendte navn, og det passer slet ikke daarligt. Den gamle kro tilhører byen mere end noget andet – den ligger smuk i udkanten af byen og faar fremmede til at standse op i Vejen.

Man siger, at der er mennesker, der kan høre murene tale – og det vil ikke være svært at forstaa, hvad gæstgivergaardens hvidkalkede længer kan fortælle.

Det er tydeligt, at kroen har været i den samme slægt gennem mange aar. Netop i disse dage kan gæstgivergaarden holde 50 aars slægtsjubilæum. Den 6. december er mærkedagen for J. P. Petersens overtagelse – og det er for at høre lidt om dette vi har besøgt gæstgivergaardens værtinde, fru Misse Bøttker.

- Aah ja, mange aar er vist lidt overdrevet. 50 aar er jo ikke saa lang tid – selvom de rummer et livsløb. Min far, J. P. Petersen, har lagt sin gerning her, og jeg er sikker paa, at han har været lykkelig ved det. Han har faaet lejlighed til i rigt maal at omgaas andre mennesker – uden derfor at være tvunget til at skulle forlade sine egne enemærker, og der er blevet tilstrækkelig frihed til, at han kunne være sammen med sine dyr.

EN HEL ZOOLOGISK HAVE

- Far elskede jo dyr – og det er vist faa, som ikke har set ham med op til en 5-6 hunde i hælene paa sig. Hvis han viste sig i gaarden, var hans hoved dækket af duer, og han kunne tilbringe timer ved sine volierer. Han har haft hele samlinger af aber, raabukke, marsvin og hermeline – og det er klart, at saadan noget skiller man sig ikke af med, fordi han er gaet bort.

Af de mange dyr, som vi endnu har gaaende, holder vi særlig meget af hans gamle hest. Den er selvfølgelig helt fredet og gaar faktisk og passer sig selv.

- De har ogsaa en lille vaskebjørn ?

- Ja, det er en hel zoologisk have.

EN PUNCH FOR 25 ØRE TRE FOR 35

- Og den 6. december er det 50 aar siden Deres far overtog gæstgivergaarden ?

- Ja, det var dengang en punch kostede 25 øre, og man fik tre for 35. Tiderne blev anderledes, men jeg tror roligt, jeg kan sige, at far skilte sort fra hvidt i den senere udvikling. Han skabte en kro, som folk blev glade ved at gæste - han var jævn og ligefrem, paa hat med enhver og fyldt med smittende jysk lune.

- Jeg kan huske engang, hvor han deltog i en hestehandel, som foregik lige uden for indgangen og pludselig - øjensynlig fordi det var koldt, eller maaske nærmere som et udslag af overstadigt humør, blev det store dyr trukket ind i krostuen, hvor handelen blev afsluttet.

MED SANS FOR DET DEKORATIVE

En vandring gennem kroens lokaler giver indtryk af, at P. J. Petersen havde sans for det dekorative. Væggene er prydet med antikke kobberting, og to vældige flyvermaskinepropeller er anbragt som lampestativer i det ene af restaurationslokalerne.

- Det er fra den første verdenskrig, siger fru Bøttker - fra dengang far maatte springe soldat i kejserens Tyskland.

Senere fulgte han sin far i embedet som postkører paa ruten Rødding-Sommersted, hvorefter han i adskillige aar var stationsforstander i Gram. Efter at have forsøgt sig med Høng Hotel paa Sjælland, opnaaede han en almindelig gæstgiverbevilling i Vejen. Imidlertid viste egnens og byens befolkning ham deres tillid ved gennem gentagne kommuneafstemninger at sikre ham restaurationsbevilling.

- Og nu er gæstgivergaarden altsaa paa Deres hænder ?

- Ja, og jeg synes det er en ganske naturlig ting, at jeg forsøger at føre den videre i samme aand. Jeg kan huske, hvor mennesketom her var lige efter fars død, og jeg kan huske, hvor stille gæsterne sad, da han var syg - for dem var kroen og værten det samme, og gid den tradition maatte blive ført videre her paa gæstgivergaarden.

DA GRAVEMASKINERNE KOM

- Men det er jo kun den ene side af sagen, fortsætter fru Bøttker, en anden ting er, at vi i særlig grad har forsøgt at faa kultiveret den lille stump jord, som hører til kroen. Det ville have været saa dejligt med en lille have, hvor gæsterne kunne sidde og hygge sig om sommeren - og vi havde ogsaa lige faaet den anlagt, da vejvæsenet kom med nogle store gravemaskiner og skar den lige igennem til den ny hovedvej. Lidt bittert selvfølgelig - men det var jo noget, der skulle til.

- Og skiltet, det smukke skilt, som svinger foran Bykroen ?

- Det har jeg faaet foræret af min søn den første jul, jeg arbejdede her. Alle folk kan lide det - og det er mere end noget andet blevet gæstgivergaardens bomærke. Det giver de hvide længer et stænk af eventyr - og selvom vi ikke har magt til at lade eventyret blive til virkelighed kan vi nok trylle lidt stemning frem.